

ומצריים, שיימחו מעל פני האדמה תוך יום אחד בלבד.
מתי יארע הדבר? אפשר יהיה לדעת זאת בכירור עד חנוכה.
פחות ברורים סיכויי הקמת הקואליציה. על זאת אין הרוחות משוחחות ביניהן, בהעדיפו לדבר על נושאים חשובים יותר. אולם השבוע חדר החיים למצב בריאותו של דויד בן גוריון.

ים ששה בסירה אחת

לילה כבד ריבץ על הים. גלים גבוהים רדפו זה את זה וטלטלו את ספינת-הדיג הקטנה כרמל (80 טון) מצד אל צד. בגבור הסערה פקד אברהם קורן (28), מפקד האניה, לפנות לעבר פמגוסטה. כל עוד נפשה בה הגיעה הספינה לגמל מבטחים.
יומיים לאחר מכן שוב השתעל מנוע הדיול של כרמל במים השקטים, כשבאפק נראה חופה של איסכנדרון, המפרץ היחיד השורץ גלים בעונה זו. הרשתות הושלכו והועלו ריקם. הוחלט לחכות ללילה.

„הרם ירדים“. השעה היתה 20.30 בלילה ה-2 באוגוסט, 1955. לפתע הוארו השמים ברקטה שנורתה מאישם. כעקבו טיה ניתנו לכרמל סימני עצירה. הספינה הא-טה את מהלכה, ובטרם הצליחה לעצור כבר עמדה לצידה סירת תורכית. חמישה עשר חיילים, ובראשם קצין חיליהם התורכי, קפצו אל הספינה, כשאצבעותיהם על הדקי המקלעים.

לאחר הפקודה: „הרם ירדים!“ שאל הקצין בגסות רבה: „מי הוא מפקד האניה?“ מפקד האניה וסגנו, אליעזר גוריאל (28), הועברו אל הסירה. על כרמל הופקד שמר מזויין, והיא הופנתה בעקבות הסירה אל גמל איסכנדרון המוהם, הועגנה ליד ספינת דיג סורית שעמדה לצד שלוש ספינות דיג יווניות, שכולן נתפסו קודם לכן.

לחם-דחק ומרק-לחץ. בספינה נערך חיפוש מדוקדק אחרי נשק. אך נראה כי לא זה היה השלל המבוקש, כי לפתע הצביע אחד מפקידי-המכס בתרועת-שמחה לעבר סל גדול ובו כ-60 קילוגרם דגים שנידוגו אותו לילה, שלל פעוט ביותר.

ששת אנשי כרמל הועברו לכלא המש-טרה. הכלא היה קטן ביותר, אך עובדה זו לא מנעה בעד הפשפשים מלשרוץ בו במספרים. הסביר סמל-מסמרה לדייגים: „דגתם במימי תורכיה, ראינו זאת בעזרת הראדאר. חתמו על הפרטיכל של ערויותכם והאשמותיכם!“

כולם סירבו לחתום על מיסמך שתוכנו לא היה מובן להם, סירבו גם לקבל את התרגום — מחשש שאינו זהה עם הכתוב. התורכים נעלבו קשות. שוב הוחזרו כולם לכלא, כשמוזנם מרק מביאש ולחם מעופש. **מעצר בלתי-מוגבל.** למחרת הובאו כולם אל שופט-השלום. מלבד נקיבת שמות מפקד האניה וסגנו, קרא השופט במאמצים רבים גם את שמותיהם של חיים שוקט (33), מאיר פרוינד (24), יגאל כהן (32) שי בנימיני (20). השופט שמע את האשמות התובע, גרד את פדחתו, ספק: „מעצר בלתי-מוגבל עד לכירור המשפט.“

כאן כבר התערב הקונסול הישראלי באי-טובול, הטיל על סוכן שהם בתורכיה לספק לאנשי קואופרטיב רהב, בעלי הספינה שנת-פסה, מזון למשך כל תקופת מעצרה, ובמקרה הצורך, גם כסף. לאחר שהתקשר הקונסול עם עורך-דין מקומי, שוחררו הששה כעבור 12 ימי מעצר, בערבות כספית של 1000 לירות (650 ל"י) תורכיות כל אחד.

סוף סוף, ב-5 בספטמבר, התקיים המשפט. עדי הקטיגוריה היו דייגים מקומיים, שלא רצו שוריים יחדרו לתחום-הדיג שלהם. הם העידו כי סוג הדגים שנתפסו באניה, הם מבין אלה המצויים רק במרחק של 2-3 קילומטרים מן החוף — הוכחה לכך שכרמל דגה במים רבוביים. קציני משמר-החוף טענו כי הספינה נראתה ביום במימי תורכיה, ורק לעת לילה ניסתה להסתלק. בהיעדר ספינת מלחמה בשעות-היום, נתפסו רק בלילה, אולם מכשיר הראדאר, כך טענה הראדאר בדיוק את מקום דיוגה.

הישראלים קמו על רגליהם, טענו כי לא היו דברים מעולם. הודיעו כי אפשר לבדוק את יומן האניה ולהיווכח לפיו כי התקרבו עד למרחק של 9-12 קילומטרים מהחוף. ואשר לדגים — כמותם יתור דוול גם בלבניים.

מצפצפים עץ ישראל! „השופט החי מיר יותר מקטיגור, שורש החרמת הספינה בלבד, קבע שהיתה כאן חזירה בלתי-חוקית, הטיל קנס בסך 500 לירות תורכיות (325 ל"י) על כל אחד ממשגיחי-הזנות, נוסף על הוצאות המשפט, ציווה להחרים את הספינה,

אנשי רהב החזירו כסיד. ספינתם היא רכושם היחיד, אותו קיבלו מן השילומים. היא מצוידת במכשירי המדידה הימיים החדשים ביותר.

אחרי התייעצות קצרה, הגישו ערעור לבית המשפט העליון באנקרה. טען יגאל כהן: „יש לנו סיכויים לשחרר את הספינה. קודם לכן נתפסה ספינת-דיג יוונית באותן הנסיבות, וזכתה לפסק-דין דומה, אך אחר כך בוטלה ההחרמה עליה בית-המשפט העליון. השבוע חזרו ארבעה מאנשי כרמל לישראל באניה התורכית המלוכלכת קדש, שאיררו במקום רק את ישי בנימיני ואת מפקד הספינה, אברהם קורן, כדי שישמרו על ספינתם.

לפרנסת דיגיניהם במקום זה, היחיד במינו בחוף המזרחי של הים-התיכון בעונה זו. טען איש משרד-החוק: „הצרה היא שהתורכים מצפצפים על ישראל.“

דרכי אדם האב החוקי

התור הארוך באחד מאולמות-הנוסעים ב"גמל חיפה התקדם באיטיות, כשניגש שוטר לבוש אורחית לאחד האחרונים בתור, צעיר גבה-קומה, לבוש חולצה שחורה ונעול נע-ליים אמריקאיות. „צא מן התור“, פקד, אחר שווידא את זהותו, „יש לי צו-יעיכוב נגדך!“

דחית, עווי אורנו, הודיע על שביתתו. אחר לקח את מזוודותיו, ניגש לשולחן מכס ארוך, עליו פורשים הנוסעים את תוכן חבילותיהם לבדיקת המוכסים, דחף כמה מזוודות הצידה ונשכב על השולחן לרוחבו.

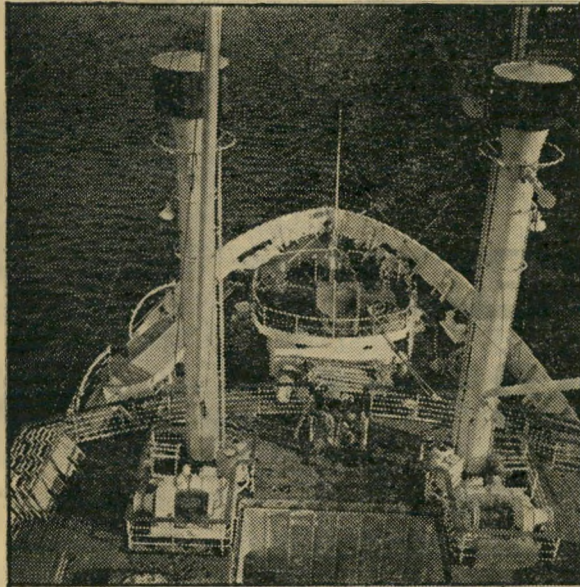
תיירי נגבה, שהסתכלו בבהשתוממות ב"צעיר השרוע על השולחן שעישן סיגריות כ"קטר, למדו שהוא שוכת שביתת-רעב. מדי פעם ניגש אליו אחד מפקידי המכס, ביקש מימנו לא להפריע. אך משה שכב כמסמר חקוע, לא זו ממקומו.

הסביר הוא: „כשנכנסתי יחד עם שאר ה"ציריים לגור בעין-הוד, קיבל כל אחד מא"תנו הלוואה של כ-500 ל"י מבנק הפועלים.

א/ק ישראל יצאה לדרך

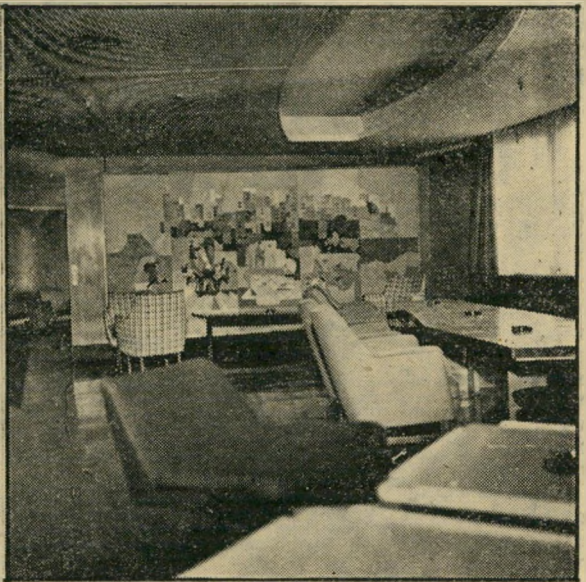
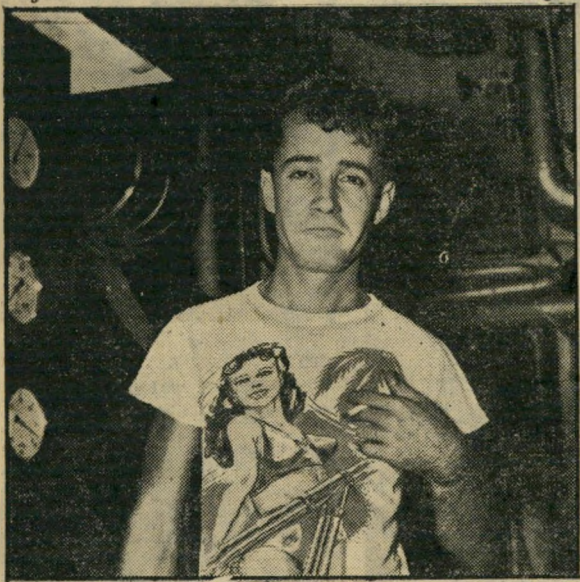
עולי-רגל שעלו ככבש וסירוו באולמות הנופזארים ליד בריכת-השחייה וכמתקנים המשוכללים של אוניית-הדגל החדשה, של צי-הפזח הישראלי.

מושך כל השבוע שימשה אונייה לבנה. בעלת ארוכה מיוחדת במינה שעמדה ליד הרציף בנמל חיפה (תמונת 35 אלף דולאר המי-חניה בשבוע) מרכז אלפיו

ספינת עבודה. תמונה זו של ירכתי האניה, שצולמה מראש התורן, מבליטה את אופייה המיוחד של א/ק ישראל, שהיא גם אוניית-נוסעים וגם אוניית-משא. דבר המקטין בהרבה את הוצאותיה, מגדיל את הכנסותיה. האניה תסיע 313 נוסעים, תוביל 4000 טון משא.

עץ הגשר. האיש שהביא את האונייה מהאמבורג הוא רבי-חובל פרוינדטל (46), לשעבר תושב האמבורג בעצמו, שהתחיל בקאריירה שלו כנער-טיפון, למד ימאות בבריסנה בעזרת אשתו שעבדה כדי לשלם את שכר-הזירה. במלחמת-העולם הביא אחמוסת לטוברוק.

בין המכוניות. אופייני לצוות הוא קציני-המכוונה החמישי גנ ראובני (20), המחבב נופיות מקושטות בציורי נערות. הצוות חי בתאים מודרניים יפים, אולם בגלל קרבתם לפני הים קשה לפתוח את החלונות, דבר שגרם לתלונות ולשיפורים ברגע האחרון ממש.

אוניית-שעשועים. האולם „תל-אביב“, אחד מארבעת האולמות שכל אחד מהם הוקדש לנושא מיוחד, אופייני לאווירת האונייה. הציר הגדול של ז'אן ז'אן (ממזל) מתאר את העיר, ואילו השולחן הגדול (מימין) מכוסה במוזאיקה המתארת את כיכר דיזנגוף ומדרקתה

את הלוואה החורתי בתשלומים של חמש ל"י לחודש. פשוט לא היה לי יותר. הבנק הס"כים לסידור, ועכשיו הוציא המנהל צו-יעיכוב נגדי עד שאשלם את כל החוב או אביא ער-בים. אין לי כאלה. חברי אינם עשירים, ועל אבי (שהוא זגל) לא אוכל להטיל חוב כה כ"בד. אני רק בן יחיד.“

אבריאל וארון עזרו. לא היה זה צור העיכוב היחיד שהוצא נגד ברק. אולם הפעם שעברה השתווה ברק עם נושיו, שני דרוזים, להם חייב שכר עבודה, וכמה נושים אחרים. (המשך בעמוד 12)

„כן אסע!“ קרא משה ברק, „ולא — אכ"רזו מייד על שביתת-רעב וכל העולם יידע על כך!“ השוטר לא נרתע.

רק בן יחיד. ברק, הצייר בן 28 ש"הכריז בשעתו על שביתת-רעב כדי שיאפשרו לו לשאת אורחית את בת-הית-לבו, נוצרית יוגוסלבית, וזכה על כך לתואר האיש-הצעיר תשס"ה. עמד לצאת אותו בוקר בא/ק נגבה לבלוניה האיטלקית. שם התכוון לשאת סוף-סוף את ילדתו, אוריה סטנקוביץ הבלוגדית.

הוא רץ מייד לזואר הנמל, הריץ מיברק לנשיא המדינה ולמוכיר הליגה למניעת כפייה

אנשי רהב דרשו מהשלטונות הישראליים לדאוג להבא להסדר הדיג במימי מפרץ איסכנדרון, מקום-הדיג היחיד בעונת הקיץ, תבעו לחחוק על התורכים לשחרר את ה"ספינה.

הסכסוך הישן, שכבר גרם בעבר לקרבות מקלעים בין יחידות תורכיות ודייגים ישראליים, נובע מרגישותם הרבה של התורכים

* לפני חצי שנה. הספינה, השייכת בחלקה למדינה, עלתה להלכה (בשער הרשמי) ב-120 אלף ל"י, למעשה הרבה יותר.